

En plats att kalla hemma

Vad är ett hem? En plats där man har sin tandborste och där man kan sova? Mitt i natten i Awassa i södra Etiopien nästan snubblar vi på två skallar som sticker upp i asfalten. De har "tak över huvudet", ett galler mot gatan. För ett hemlöst barn är skillnaden mellan att få lite hjälp och att inte få någon hjälp alls gigantisk. Vem bryr sig om de här två pojkarna?

Av Lena Tallberg
Foto Håkan Elofsson

● Här hemma pratar vi om barnfötma och curlingungar, 600 leksaker per barn och märkeskläder till barn. Kontrasten blev smärtsam när jag och Amelia Adamo mötte barnen i Etiopien. Efter åtta timmars flygresa var vi plötsligt på en annan planet. I ett land där vi träffade barnen Gud glömde.

Vi har tidigare beskrivit hur barnarbetarna har det, om Shukur och hans små kamrater (gå in på www.unicef.se och se filmen om Shukur och bli världsförälder. Du behövs!). Vi har berättat om de våldtagna och bortförda flickorna som fått ett års himmelrike hos Godanow och nu får du möta fyra barns öde i ett land där absolut allt behövs.

Nästa gång vi skriver om Etiopien ska Amelia berätta om ängeln på Fistulasjukhuset. Hon som räddar tusentals flickors trasiga underliv. ● *vänd*

M:s krona – för varje nummer du köper går en krona till Unicef och Etiopiens barn.

De delar på ett hus som är cirka 10 kvadratmeter stort

● Systrarna Asmare har varandra. Och ett hem i Awassa. De delar på ett hus som är cirka tio kvadratmeter stort och har tillgång till en offentlig toalett bakom huset. Staten betalar bostaden och en CNN-reporter skickar via en hjälporganisation ett månatligt bidrag som räcker till mat, skolavgift, skoluniform – och taxi, lillasystern Abeba, 13, fick polio när hon var fyra och har svårt att gå. Först dog pappan, tio år senare mamman.

– Vi tror att hon dog av lunginflammation, säger storasyster Sintayeh, 15.

Det är mysigt hemma hos systrarna. De har var sin säng med en hylla där de har sina personliga saker. Ljus och Jesus-bilder är viktigt för båda. Doften av nyrostat kaffe från grannen sprider sig in i rummet. Sintayeh

pysslar med sin gröna kofta, gula tröja och svarta kjol. Hon viker ihop kläderna och packar prydligt ner dem i en plastpåse för morgondagen. Det är den viktiga skoluniformen. Sedan CNN-reportern kom in i deras liv kan de gå på en bättre privatskola. Abeba vill bli mattelärare och Sintayeh läkare.

Så här ser deras dag ut:

06.00 värmer de maten de förberedde kvällen innan och packar ner.

07.30 kör taxin dem till skolan.

15.30 förbereder de middagen.

17.00 gör de sina läxor.

Resten av kvällen städar de och fixar med kläder.

– Vi saknar böcker, vi skulle vilja läsa på kvällarna, men vi får inte låna hem böcker från skolan, suckar Abeba.

Det blir aldrig någon lustläsning. ●

Hon bor i en skitig säng på en bar

● Azeb, 16, är helt ensam i världen. Hon har inga släktingar kvar, inga vänner, ingen endaste vuxen som skulle göra något för henne. De enda vuxna som märker hennes existens är de män som köper hennes slida för egen tillfredsställelse. Det kan de göra när de vill på dygnet, i ett rum mittemellan serveringen och toaletterna. Azebs hem är kallt, skitigt och helt obarmhärtigt.

Hur hamnade hon på denna bar i ett slumområde i Addis Abeba? Azebs mamma dog i aids och hennes pappa i en bilolycka, den hiv-smittade storasystern sparkade ut henne från hemmet. Då tog sig Azeb via Djibouti, ett genomfartsland för varor till och från östra Afrika, till Addis. I fyra månader kunde hon försörja sig på att städa eller sälja varor från Djibouti.

– Jag har försökt allt, jag visste inte vad jag skulle göra, säger hon.

Då hamnade hon här liksom andra flickor i samma ålder. De tjänar tio amerikanska dollar i månaden inklusive ”hyra”. Då jobbar de varje kväll och natt. – Jag vill inte åka hem igen. Jag ville ju förändra mitt liv. Det här är den näst bästa lösningen, säger hon och ser ut som vilket barn som helst med sina hårtofsar och bubbelgum i munnen.

Vilken den bästa lösningen är, är hennes egen, helt privata dröm. Den är oantastlig. Är hon inte rädd för att vara eller bli hiv-smittad?

– Jag lämnar allt åt Gud, jag ber hela tiden, och ibland använder männen kondom, säger hon.

Flickorna i baren kommer och går. Med dem hinner hon aldrig bygga några varaktiga relationer.

– Ibland dansar vi och har kul här, säger hon och ser busig ut.

Ögonen glimrar ikapp med tröjans glitter. Det står ”beauty” på den. ●

”Johnnie och Mattias har byggt det här huset!”

● Musho Dengiso, 10, vet hur det är att leva på gatan. Sedan hennes mamma dog har hon levt utanför kyrkan i Awassa med sin pappa bland alla andra tiggare. Varje natt kom frivilliga med matrester som de fick. Sov gjorde hon tätt ihop med fyra andra flickor så att de skulle skydda varandra från våldsamma män.

Men så en natt väcktes hon av ett sken från en ficklampa. Det var ingen ond människa utan någon som ville göra gott. Som sa att hon kunde få ett hem och gå i skolan.

– Johnnie och Mattias har byggt det här huset!

Musho pratar om de svenska killarna som mest är kända som Room-service-killarna. De var med i tv-programmet *Hello Africa* i Kanal 5

och byggde Mushos hem på rekordtid. Här är de för evigt hjältar, och väggen pryds av en svensk och en etiopisk flagga, för evigt förenade.

Unicef bidrar med pengar till en lokal organisation som ser till att barnen här har kläder, mat och kan gå i skolan.

Musho sjunger en fin sång om fåglar på engelska och ser både blyg och stolt ut. Ibland går hon till kyrkan och hälsar på sin pappa och sin storebror som är kvar där.

– I framtiden vill jag hjälpa gatubarn, säger hon. ●

